

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru no: 20556/10

Tefik YEŞİLOVA / Türkiye

Başkan,

Ledi Bianku,

Hâkimler,

Nebojša Vučinić

Jon Fridrik Kjølbro,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla 19 Haziran 2018 tarihinde Komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

16 Mart 2010 tarihinde yapılan yukarıdaki başvuruyu göz önüne alarak,

Gerçekleştirilen müzakerelerin sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuran Tefik Yeşilova 1965 doğumlu bir Türk vatandaşıdır. Başvuran 20 Haziran 2015 tarihinde vefat etmiştir. Mirasçılarında karısı Meral Yeşilova ve oğulları Emre ve Onur Yeşilova 10 Temmuz 2015 tarihli yazıyla Tefik Yeşilova'nın başvurusunu takip etmek istediklerini bildirmişlerdir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmi çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup; Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

2. Başvuranlar ve daha sonra mirasçıları, Mahkeme önünde Ankara Barosuna bağlı Avukat D. Karaca tarafından temsil edilmişlerdir.

A. Davanın Koşulları

3. Davanın olguları; başvuran tarafından ibraz edildiği şekliyle ve kendisi tarafından ibraz edilen belgelerden anlaşılacağı şekilde aşağıdaki gibi özetlenebilir:

4. olay tarihinde başvuran, orduda teknisyen olarak çalışmaktaydı ve Savunma Bakanlığı tarafından istihdam edilmişti. Ses kayıt cihazının tamiri için 23 Ağustos 2007 tarihinde bir bölgeye gönderilmiştir. Ertesi gün, tamirin yapıldığıyla ilgili teknik bir rapor hazırlamıştır.

5. Belirtilmeyen bir tarihte Ş.A.'nın (başvuranın eski kız arkadaşının yeni erkek arkadaşı) evinde, bir ceza soruşturması kapsamında yapılan arama sırasında yirmi beş adet "CYLON" tipi batarya bulunmuştur. 29 Kasım 2007 tarihinde bataryaların başvuranın çalıştığı askeri üsse ait olduğu tespit edilmiştir. Bataryaların Ş.A.'nın evine nasıl geldiğinin tespit edilebilmesi için askeri ceza soruşturması başlatılmıştır. Sözü geçen soruşturmaya ilgili olarak, başvuran askeri savcıya zimmete geçirme suçunu işlediği şüphesiyle ilgili ifade vermiştir. Bu doğrultuda, başvuran söz konusu bataryaları 23 Ağustos 2007 tarihinde gönderildiği tamir görevi için çıkardığını ileri sürmüştür. Başvuran, amiri tarafından birkaç ilave batarya getirmesi için talimat aldığını eklemiştir. Bu doğrultuda, başvuran söz konusu bataryaları almış ama yola çıkmaya hazırlanırken bu bataryaları kız arkadaşının evinde unutmuştur. Başvuran ayrıca, daha sonra kız arkadaşından ayrıldığını, bataryaların kız arkadaşının evinde kaldığını ve bataryaları geri almayı unuttuğunu savcıya bildirmiştir. Başvuran, eski sevgilisinin Ş.A. ile bir ilişkiye başladığını ve eski sevgilisinin bataryaların bulunduğu Ş.A.'nın evine taşındığını ileri sürmüştür.

6. Askeri savcı 9 Eylül 2008 tarihinde zimmete geçirme suçunun gerçekleştiğine dair unsurların oluşmadığına dayanarak başvuran hakkında kovuşturmayla yer olmadığına dair karar vermiştir. Kararda, başvuranın yukarıda anılan ilave batarya getirilmesi talimatıyla ilgili olan iddiasının amiri tarafından doğrulandığı belirtilmiştir. Bununla beraber, bir bilirkişi, söz konusu bataryaların,

başvuran tarafından alındığı tarihte geçerli kullanım sürelerinin sona ermesi nedeniyle herhangi bir ekonomik değerinin olmadığını belirlemiştir. Ancak Cumhuriyet savcısı, başvuranın bataryaları usulüne göre çıkarmadığını ve her halükarda, bataryaları birliğe geri getirmediğini ve bu davranışının Türk Ceza Kanunu'nun 257 § 2 maddesindeki görevi kötüye kullanma konusunda suç teşkil ettiğini belirtmiştir. Ancak, bataryaların her halükarda kullanım dışı olması, başvuranın davranışlarının kamu yararına bir zarar vermemiş olması ve başvuran davranışlarından haksız bir kazanç sağlamamış olması sebebiyle Cumhuriyet savcısı, görevi kötüye kullanma suçunu oluşturan temel unsurların bu davada oluşmadığını belirtmiştir.

7. Bu arada, başvurana yapılan zimmetine geçirme suçlamasıyla ilgili kovuşturmayla yer olmadığı kararının verilmesinden önce 5 Aralık 2007 tarihinde, İş Kanunu'nun 25 § 2 (e) maddesi uyarınca başvuran, işverenin güvenini kötüye kullanmayla ilgili maddeyi ihlal ettiği gerekçesiyle işten çıkarılmıştır.

8. Başvuran, 3 Mart 2008 tarihinde Ankara İş Mahkemesi nezdinde yargılamaları başlatmış ve işten çıkarılmasının gerekçelerine itiraz ederek eski işine geri alınmayı talep etmiştir. Başvuran, diğerlerine ilaveten, söz konusu bataryaların ekonomik bir değeri olmadığını ve her halükarda bunları çıkarırken kötü bir niyet taşımadığını belirtmiştir.

9. İş Mahkemesi 18 Eylül 2008 tarihinde, başvuranın davasını reddetmiştir. Kararın ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“...

[Başvuran] sözü geçen bataryaları izin almadan evine götürmüştür. [Başvuran]ın iş yeri askeri bir iş yeridir. Dolayısıyla, orduya ait eşyaların çıkarılması için gerekli olan prosedür izlenmelidir.[Başvuran] bu prosedüre uymamıştır. İş yerinin niteliğini özellikle dikkate alarak, söz konusu öğelerin kullanım dışı veya atık olup olmadığına bakılmaksızın envanteri çıkarmak için uyulması gereken prosedür izlenmelidir. [Başvuran] iş verenin güvenini zedelemiş ve dürüstlük kurallarına aykırı davranmıştır. Dolayısıyla, işten çıkarma kararı haklı gerekçelere dayanmaktadır.”

10. Başvuran 23 Eylül 2008 tarihinde, Yargıtay nezdinde İş Mahkemesinin kararını temyiz etmiştir. Başvuran, derdest olan askeri ceza soruşturması sonuçlanmadan önce Yargıtay önündeki yargılamaların ertelenmemesi sebebiyle, İş Mahkemesinin davasını eksik bir şekilde incelediğini beyan etmiştir. Başvuran

ek olarak, İş Mahkemesinin kararını vermesinden kısa bir süre sonra, Cumhuriyet savcısının kendisi hakkında kovuşturmayaya yer olmadığı kararı verdiğini belirtmiştir. Cumhuriyet savcısının söz konusu kararı ışığında, başvuran Yargıtay'dan İş Mahkemesinin vermiş olduğu kararın bozulmasını talep etmiştir.

11. Yargıtay 28 Eylül 2009 tarihinde, İş Mahkemesinin vermiş olduğu kararın kanun ve usule uygun olduğuna karar vererek bu kararı onamıştır.

B. İlgili İç Hukuk

12. İş Kanunu'nun (4857 sayılı Kanun) 25 § 2 (e) maddesi aşağıdaki gibidir:

“Süresi belirli olsun veya olmasın işveren, aşağıda yazılı hallerde iş sözleşmesini sürenin bitiminden önce veya bildirim süresini beklemaksizin feshedebilir:

...

II. Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri:

...

e) İşçinin, işverenin güvenini kötüye kullanmak, hırsızlık yapmak, işverenin meslek sırlarını ortaya atmak gibi doğruluk ve bağlılığa uymayan davranışlarda bulunması,

...”

13. Söz konusu tarihte yürürlükte olan 5521 sayılı İş Mahkemeleri Kanunu'nun, ilgili hükümleri aşağıdaki gibidir:

“...

Kanun yoluna başvuru kararlar, bölge adliye mahkemesi ve Yargıtayca iki ay içinde karara bağlanır.”

ŞİKÂyetLER

14. Başvuran, Sözleşme'nin 6 § 2 maddesi uyarınca, Ankara İş Mahkemesi nezdindeki yapılan yargılamalarda masumiyet karinesinin ihlal edildiğinden şikâyetçi olmuştur. Başvuran ek olarak Sözleşme'nin 6 § 3 (d) maddesine dayanarak, özellikle tanığının çağırılmamasından dolayı yargılamaların adilliği konusunda şikâyetçi olmuştur. Başvuran son olarak, Yargıtay nezdindeki iş

yargılamalarının uzun sürmesinden şikâyetçi olmuştur. Başvuranın öne sürdüğü Sözleşme'nin 6. maddesi ilgili olduğu ölçüde aşağıdaki gibidir:

“1. Herkes davasının, medeni hak ve yükümlülükleri ya da cezai alanda kendisine yöneltilen suçlamaların esasıyla ilgili uyuşmazlıklar ... konusunda karar verecek olan, ... bir mahkeme tarafından, adil bir şekilde ve makul bir süre içinde görülmesini isteme hakkına sahiptir ...

2. Bir suç ile itham edilen herkes, suçluluğu yasal olarak sabit oluncaya kadar masum sayılır.

3. Bir suç ile itham edilen herkes aşağıdaki asgari haklara sahiptir:

...

(d) İddia tanıklarının sorguya çekmek veya çektirmek, savunma tanıklarının da iddia tanıklarıyla aynı koşullar altında davet edilmelerinin ve dinlenmelerinin sağlanmasını istemek;

...”

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

A. Masumiyet karinesi ilkesinin ihlal edilmesine ilişkin şikâyet

15. Başvuran, Ankara İş Mahkemesinin, işten çıkarılmasına yol açan olaylarla ilgili olarak ceza soruşturmasının sonucunu beklemeden kendisinin işten çıkarılmasına ilişkin kararı onaylamasıyla, Sözleşme'nin 6 § 2 maddesinde belirtilen masumiyet karinesi hakkını dikkate almamış olduğunu ileri sürmüştür.

16. Mahkeme, Sözleşme'nin 6 § 2 maddesinin “bir suç ile itham edilen herkese” uygulandığını ve “suçluluğu yasal olarak sabit oluncaya kadar masum sayılır” hükmüne ilişkin hakkı temin ettiğini kaydetmektedir. Mahkeme, eğer yargı kararında bir suç ile itham edilen bir kimsenin yasaya göre suçlu olduğu kanıtlanmadan önce kişinin suçlu olduğu görüşü yansıtılıyorsa Sözleşme'nin 6 § 2 maddesinde öngörülen masumiyet karinesinin ihlal edildiğini yeniler (bk., diğerleri arasında, *Allenet de Ribemont/Fransa*, no. 15175/89, § 35, A Serisi no. 308; *Daktaras/Litvanya*, no. 42095/98, § 41, AİHM 2000-X; *A.L./Almanya*, no. 72758/01, § 31, 28 Nisan 2005 ve *Caraian/Romanya*, no. 34456/07, § 74, 23 Haziran 2015). Özellikle yargı davaları kapsamındaki usuli güvenceler dikkate alındığında, masumiyet karinesi, diğer şartlar arasında, ispat yükü, maddi ve hukuki karineler, kendi aleyhine tanıklık etmeme, yargılama öncesi şeffaflık ve

yargılamayı yürüten mahkemenin veya diğer kamu görevlilerinin bir sanığın suçluluğuna ilişkin erken açıklamaları bakımından şartlar getirir (bk. *Allen/Birleşik Krallık* [BD], no. 25424/09, § 93, AİHM 2013, atıflarla birlikte). Bu hususta, masumiyet karinesi yalnızca ceza yargılamaları bağlamında değil, aynı zamanda ceza yargılamaları ile eşzamanlı olarak yürütülen diğer hukuk davalarında veya disiplin yargılamaları ya da diğer yargılamalarda da ihlal edilebilir (bk. *Kemal Coşkun/Türkiye*, no. 45028/07, § 41, 28 Mart 2017).

17. Masumiyet varsayımının uygulandığı süreyle ilgili olarak, Mahkeme, Sözleşme'nin 6 § 2 maddesinin “suç ile itham edilen” herkes için geçerli olduğunu hatırlatır. Mahkeme, yerleşik içtihadına göre “suçlama” ifadesinin özerk bir kavram olduğunu ve yalnızca iç hukuktaki anlamına göre değil, Sözleşme kapsamındaki anlamına göre anlaşılması gerektiğini yinelemektedir. Dolayısıyla suçlama ifadesi, “bir kimseye suç işlediğine dair bir iddianın yetkili makam tarafından resmen bildirilmesi” olarak tanımlanabilir. Bu ayrıca “[şüphelinin] durumunun büyük ölçüde etkilenip etkilenmediği” analizinin de yapılmasına karşılık gelir (bk. *Eckle/Almanya*, 15 Temmuz 1982, § 73, Seri A no. 51 ve *O'Halloran ve Francis/Birleşik Krallık* [BD], no. 15809/02 ve 25624/02, § 35, AİHM 2007). Bu durum davanın yargılamayı yürüten mahkemeye önüne gelmesinden önceki bir tarihte gerçekleşebilir. Örneğin tutuklanma tarihi, ilgili kişinin hakkında kovuşturma başlatılacağı resmi olarak bilgilendirildiği tarih veya ön incelemelerin başlatıldığı tarih (bk. yukarıda anılan, , *Eckle/Almanya*, § 73, daha fazla atıfla birlikte). Buna rağmen, Sözleşme'nin 6. maddesi ceza yargılamaları konusunda gözettiği husus, kişilere “yöneltile suçlamaların” esası konusunda karar verecek olan bir “mahkeme” tarafından davaların görülmesini sağlamaktır. Sözleşme'nin 6. maddesinin teminatları Mahkemenin içtihatı anlamında “suç isnadı” mevcut olduğu andan itibaren uygulanabilir olduğunu ve bu nedenle eğer yargılamanın adilliği Sözleşme'nin 6. maddesindeki şartlara uyulmamasından dolayı zarar göreceksen bu teminatlar yargılama öncesi işlemler sırasında da önemli olabilmektedir (bk., gerekli değişikliklerin uygulanması koşuluyla, *İbrahim ve Diğerleri/Birleşik Krallık* [BD], no. 50541/08, 50571/08, 50573/08 ve 40351/09, § 253, 13 Eylül 2016 ve daha fazla referans ile).

18. Mahkeme somut davada, başvuranın tutuklanmadığını, suç ile itham edildiği bir iddianamenin çıkarılmamış olduğunu ve bununla ilgili bir davanın açılmadığını kaydetmektedir. Bu nedenle, kamu görevlilerinin veya adli makamların, başvuranın işten çıkarılmasıyla ilgili yargılamalarında kendisinin suçluluğu hakkında erken açıklamalar yapmalarını gerektirecek şekilde yürütülen bir hazırlık soruşturması sürecinde, Sözleşme'nin 6 § 2 maddesindeki teminatların uygulanıp uygulanmadığı hususu şüpheye açıktır (karşılaştırınız, *Mikolajová/Slovakya*, no. 4479/03, §§ 42-43, 18 Ocak 2011 ve *Mulosmani/Arnavutluk*, no. 29864/03, §§ 139-140, 8 Ekim 2013). Ancak, Sözleşme'nin 6 § 2 maddesi uygulanabilir olsa bile, Mahkeme bu durumu ayrıntılı olarak incelemeyi gerekli görmemektedir çünkü Ankara İş Mahkemesinin verdiği karardaki gerekçelerinde ve kullandığı dilde, başvuranın suçlu bulunduğu veya suçlu olduğuyula ilgili bir şüphenin olduğu konusuyula ilgili bir çıkarım bulunmamaktadır. Bu bakımdan Mahkeme, başvuranın işten çıkarılma kararının onanmasında, İş Mahkemesinin başvurana vermiş olduğu işten çıkarılma kararının askeri malzemeleri usulüne göre çıkarmamasından ötürü vermiş olduğunu ve bu yüzden kararın meşru olduğunu kaydetmektedir. Ulusal mahkeme başvuranın başlangıçta şüpheli olduğu zimmete geçirme ve görevi kötüye kullanma suçları ile ilgili atıfta bulunmamıştır ve ceza soruşturmasıyla ilgili bir yorum yapmamıştır. Mahkeme, Sözleşme'nin 35 § 3 (a) maddesi kapsamında bu şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olduğunu ve Sözleşme'nin 35 § 4 maddesi uyarınca reddedilmesi gerektiğine karar vermiştir.

B. Yargılamaların adilliğiyle ilişkin şikâyet

19. Başvuran Ankara İş Mahkemesinde görülen yargılamaların adil olmadığından şikâyetçi olmuştur. Bu bakımdan, Sözleşme'nin 6 § 3 (d) maddesi kapsamında, İş Mahkemesinin tanıdığı olan ve söz konusu bataryaları çıkarması için kendisine baştan talimat veren amirini dinlemeyi reddettiğini ileri sürmüştür.

20. Mahkeme, Sözleşme'nin 6 § 3 maddesinin yalnızca ceza yargılamalarında uygulandığını yinelemektedir (bk., örneğin, *Koni/Kıbrıs*, no. 66048/09, § 29, 27 Ekim 2015). Dolayısıyla söz konusu madde somut davaya uygulanamaz. Bunun yerine, başvuranın iş yargılamalarının adilliğiyle ilgili şikâyetinin Sözleşme'nin 6

§ 1 maddesinde düzenlenen adil yargılanma hakkı kapsamında incelenmesi gerektiği kanaatine varılmıştır. (bk. yukarıda anılan karar ve *Dombo Beheer B.V./Hollanda* 27 Ekim1993, §§ 30–35, Seri A no. 274).

21. Bu bağlamda Mahkeme, genel bir kural olarak, olayların değerlendirilmesi ve delillerin toplanıp değerlendirilmesinin ulusal mahkemelerin takdirine kalmış bir konu olduğunu ve eğer hâkimlerin adil sayılamayan veya keyfi bir karar verdiğinin göstergesi olmadığı sürece bu kararları inceleyemediğini yinelemektedir (bk. *García Ruiz/İspanya* [BD], no. 30544/96, § 28, AİHM 1999–I, *Herbst/Almanya*, no. 20027/02, § 83, 11 Ocak 2007 ve gerekli değişikliklerin uygulanması koşuluyla, *Tamminen/Finlandiya*, no. 40847/98, § 38, 15 Haziran 2004). Ayrıca, iç hukuku yorumlamak ve uygulamak öncelikli olarak, başta mahkemeler olmak üzere ulusal mercilerin görevidir (bk., diğerlerinin arasında, *Streletz, Kessler ve Krenz/Almanya* [BD], no. 34044/96, 35532/97 ve 44801/98, § 49, AİHM 2001-II). Ek olarak, Sözleşme'nin 6. maddesi adil yargılanma hakkını güvence altına almakta olup öncelikle ulusal hukuk ve ulusal mahkemelerce düzenlenen konulardan biri olan delillerin kabul edilebilirliğine ya da nasıl değerlendirilmesi gerektiğine ilişkin olarak herhangi bir kural öngörmemektedir (*García Ruiz/İspanya* [BD], yukarıda anılan, § 28). İlke olarak, Mahkeme ulusal mahkemelerin ellerinde bulunan delillere, bulgulara ya da delil teşkil eden belirli parçalara verdiği önemi denetlememektedir. Mahkeme dördüncü derece bir mahkeme olarak hareket etmemelidir. Bu yüzden Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca verilen kararlar keyfi ya da açıkça mantıksız olmadığı sürece Mahkeme, ulusal mahkemelerin bu husustaki değerlendirmelerini sorgulamayacaktır (yakın bir örnek için bk. *Moreira Ferreira/Portekiz* (no. 2) [BD], no. 19867/12, § 83, AİHM 2017 (alıntılar)).

22. Ayrıca, Sözleşme'nin 6. maddesi hukuk yargılamalarında bir mahkeme tarafından tanıkların çağrılmasını veya kabul edilen diğer delillerin kullanılmasını açıkça garanti etmemektedir. Ancak, bir davada, tarafların tanık çağırma hakkına ve kişinin davasını desteklemek üzere kanıt ortaya koyması hakkına getirilen kısıtlamaların, silahların eşitliği ilkesi dâhil olmak üzere, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası kapsamında olan adil yargılanma gereklilikleri ile bağdaşması gerekmektedir (bk. *Wierzbicki/Polonya* no. 24541/94, § 39, 18

Haziran 2002; *Khrabrova/Rusya*, no. 18498/04, § 38, 2 Ekim 2012 ve, *Gillissen/Hollanda*, no. 39966/09, § 50, 15 Mart 2016).

23. Somut davanın koşullarında, başvuran sözü geçen zamanda kendisine bataryaları almasını söyleyen amirini tanık olarak çağırmak istediğini kaydetmektedir. Başvurana göre, amirinin şahitliğinin, İş Mahkemesi ile arasındaki ihtilafı çözüme kavuşturma konusu ile alakalı olacaktır. Ancak, Mahkeme, başvuranın davasındaki ihtilafın başvuranın amirinden talimatları alıp almadığı veya bu talimatların doğru olup olmadığı konusunda olmadığını kaydetmektedir.

Esas soru, İş Mahkemesinin başvuranın bataryaları usulüne göre çıkarmamasının güveni kötüye kullanma suçu olduğu ve bunun için verilen işten çıkarılma kararının uygun olup olmadığı sorusudur.

Bu bakımdan, İş Mahkemesi, başvuranın bataryaları eskiden ikamet ettiği yere götürmesi ve daha sonra bunları toplamayı unutmuş olması konusunda taraflar arasında hiçbir ihtilaf olmamasıyla birlikte bu durumun işverenin güveninin ihlal edilip edilmediği konusunda bir karara varmak için yeterli olduğu kanaatinde. Bu sebepten ötürü, İş Mahkemesinin başvuranın tanığını dinlemeyi reddetmiş olmasının başvuranın davasını desteklemek için yargılamalarda iddia sunmasına getirilen orantısız bir kısıtlama teşkil ettiği düşünülemez.

Dolayısıyla, başvurunun bu kısmının açıkça dayanaktan yoksun olup, Sözleşmenin 35 §§ 3 ve 4. maddeleri uyarınca reddedilmesi gerekmektedir.

C. Yargılamaların uzunluğuna ilişkin şikâyet

24. Başvuran Yargıtay nezdinde olan ve bir yıl süren temyiz yargılamalarının aşırı uzun olduğundan ve söz konusu zamanda 5521 sayılı İş Kanunu'nun 8. maddesinde öngörülen temyiz yargılamalarının iki ay içerisinde tamamlanması gerektiğiyle ilgili olan maddenin ihlal edildiği konusunda şikâyette bulunmuştur.

25. Mahkeme, daha önce Türkiye aleyhinde açılan iş yargılamalarının uzunluğuyla ilgili davalarda benzer şikâyetleri incelediğini ve reddettiğini not etmektedir (bk. *Çalık/Türkiye* (k.k.), no. 3675/07, 31 Ağustos 2010; *Dildirim/Türkiye* (k.k.), no. 42927/10 ve diğer 14 başvuru, §§ 43-45, 12 Mart 2013; *Yiğit/Türkiye* (k.k.), no. 24032/09 ve diğer 21 başvuru, §§ 43-45, 16 Aralık

2014 ve *Akça/Türkiye* (k.k.), no. 17997/10, 22 Kasım 2016). Mahkeme, somut başvurudaki yargılamaların iki aşamalı yargı sistemi önünde incelenmesiyle on dokuz ay sürdüğünü gözlemlemektedir. Bu bağlamda Mahkeme, yargılamaların toplam süresinin aşırı olduğunun düşünülemediği durumlarda, belli bir aşamada gecikmeye tolerans gösterilebileceğini hatırlatmaktadır (bk. *Nuutinen/Finlandiya*, no. 32842/ 96, § 110, AIHM 2000–VIII). Bu nedenle Mahkeme, Yargıtay nezdinde bir yıl süren incelemenin toplam yargılama süresi düşünüldüğünde, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin güvence altına aldığı makul süre gerekliliğini aşmamış olduğunu ve yerel mahkemelerin, başvuranın iddiaları hakkında karar verirken gerekli özeni gösterdikleri kanaatindedir.

Dolayısıyla, başvurunun bu kısmının, Sözleşme'nin 35 §§ 3 ve 4. maddeleri uyarınca, açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle kabul edilemez olduğunun beyan edilmesi gerekmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar İngilizce olarak tanzim edilmiş ve 12 Temmuz 2018 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Ledi Bianku
Başkan